Ч. 87 Пятниця 19 цьвітня (1 мая) 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пільона і в ц. к. Старостствах на провинції:

на цїлий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Реформа виборча.

(Засїдане Палати послів з дня 24. цьвітня).

Закон о репрезентациї державній.

День перед тим мотивував пос. Романчук своє внесенє о збільшеню числа послів з нової куриї, а на сїм засїданю пос. Клюн мотивував друге внесенє меншости о збільшеню числа послів в тій куриї з 72 на 73. Бесїдникови розходило ся о то, щоби в Країнї вибирано не одного, але двох послів, а відтак, щоби Країна була подїлена на два округи виборчі.

Опісля промавляв пос. Шіль по чески, а за ним пос. Сальвадорі, котрий звернув ся до Молодочехів і Поляків та сказав їм, що в ґенеральній дебатї чути було зі сторони молодочеської: ческе право державне, а зі сторони польскої: автономія країв. Всї ті панове — казав бесїдник — покланяють ся середним вікам і жиють лиш самою минувшостию. Пос. Штайнер ставив внесенє, щоби зі взгляду на оподатковане, число мандатів для Відня збільшити з 9 на 12. — Пос. Фореґґер признав ся до противників загального, рівного і безпосередного права виборчого і висказував свої погляди, що для розвою цїлости рубач, добувач вугля, згінник не стоять на рівнї з судиею, лїкарем, стеноґрафом в Палатї послів. Система плюральна мимо своїх хиб відповідає ще найлїпше жаданю справедливости.

Нечуваний скандал.

Дальше промавляв ческий посол Сокіль. Бесїдник замість говорити свою бесїду, читав єї то по нїмецки то по чески з лежачих перед ним карток. Президент Палати перебив єму і сказав: Я би хотїв звернути увагу бесїдника, що читанє бесїди не єсть дозволене. (Молодочехи противлять ся голосно. Голоси: Він прецї зовсїм не читає!) Вибачте, бесїдник читає від першої до послїдної букви. — Пос. Пуркгарт: То імпертиненция! — Президент: Прошу дуже, п. пос. Пуркгарт сего сальонового виразу.... Пос. Пуркгарт: Я повтаряю ще раз, що то імпертиненция! (Чути голоси обуреня.) — Президент: Взиваю пос. Пуркгарта, не длятого, що він кинув менї тим словом в очи, але длятого, що важить ся в парламентї уживати сего виразу, до порядку. — Пос. Пуркгарт: Так, то імпертиненция! (Бурливі крики обуреня. Голоси: Тихо! За двері!) — Президент (до пос. Соколя): Прошу, говоріть дальше, але не читайте! (Голоси: Він не читав! Настає великий крик). — Пос. Пуркгарт: Я дивлю ся заєдно на пос. Соколя, від коли він говорить. Він не читав. То дїйстно імпертиненция сказати послови щось такого. — Президент: Але-ж любий пане Пуркгарт, чи не здає ся вам, що таке сказанє єсть так нечуване, що дїйстно нема такого виразу, котрий би був відповідною карою за таке ображенє президента, котрого, що правда — о тім можу вас завірити — ви не можете образити. (До пос. Соколя: Прошу говоріть дальше). — Пос. Сокіль: Вибачте п. Президент, але я не читав. — Президент: Прошу дуже, того прецї не дам собі заперечити, що я видїв на власні очи. — Пос. Сокіль: Прецї то нїгде не написано, куди бесїдник має дивити ся, коли говорить. Я дїйстно не читав. — Пос. Вашатий: П. Залеский читав свою послїдну бесїду аж до самого кінця. — Пос. Сокіль: Мій передбесїдник читав свою бесїду від початку до кінця, а нїхто єму за то нїчого не сказав. — Президент: Вибачте, але мене не було підчас тої бесїди. — Пос. Свобода: А др. Фореґґер не читав своєї бесїди? — Президент: П. пос. Сокіль, може би ви скінчили свою бесїду. — Наконець кінчить Сокіль свою бесїду по чески.

Пос. Рутовский: Зачинаю свою бесїду під вражінєм нечуваної в парламентарнім житю цивілізованих народів неприличности, якої перед кількома хвилями допустив ся один посол супротив нашого президента. (Грімкі оплески). Пос. Рутовский ставить наконець внесенє, щоби число послів з загальної кляси виборців збільшити з 72 на 76, а число послів з Галичини з 15 на 19.

Заява Президента міністрів.

Президент міністрів гр. Баденї: Зі взгляду на поставлені внесеня що-до зміни арт. 1. позволю собі заявити, що слїдує: Правительство, коли предложило установленє цїлого числа мандатів, припадаючих новій клясї виборчій, як також і розділ тих мандатів на поодинокі краї, зробило то на основі як найточнїйшої розваги. Засади, якими оно при тім руководило ся, суть виложені в поясняючих замітках до правительственного проєкту; в комісиї справу ту також обширно розбирано і комісия приняла проєкт правительства без зміни.

Позволю собі длятого, позаяк правительство в сїй справі мусить обставати за незміне-

---

60)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВОЛЛЄСА.

(Дальше.)

Коли похід зблизив ся до Бен Гура, звернули єго увагу на себе особливо три особи; они ішли між тими, що були на самім переді, а слуги, що ішли напрід їх з лїхтарнями, були дуже осторожні. В чоловіцї по лївім боцї пізнав він сотника від сторожи в сьвятини, а того в серединї не міг зараз пізнати, бо він важко опирав ся на руки тих, що з ним ішли, а голову так був дуже похилив, що лиця єго не можна було видїти. Здавало ся, що то якийсь злочинець, котрий ще не опамятав ся зі страху, що єго зловили, або що єго чекала якась тяжка кара, може тортури або й смерть. Стілько лиш можна було здогадати ся, що коли не він сам був причиною того походу, то мав в нїм якусь значну участь. Коли-б Бен Гур міг був як розвідати ся, хто він, то може би й здогадав ся, в якій звязи стоїть він з тим походом. Отже він підійшов сьміло до сьвященика та ішов рівним кроком з ним. Коби той чоловік підняв голову! Аж ось, він так і зробив. Сьвітло лїхтарні засьвітило єму просто в лице, оно було блїде, якесь занепокоєне, скривлене, очами водив непевно і як би єго брала ся якась розпука. Підчас того, коли Бен Гур перебував в окруженю Назарянина, пізнав як учеників так і самого учителя, отже коли глянув у викривлене лице перед собою, відозвав ся:

— Іскаріот!

Той чоловік обернув ся поволи до него і рушив устами як би хотїв говорити. Але сьвященик відозвав ся скорше.

— Ти що за один? Вступи ся! — сказав він до Бен Гура і трутив єго.

Бен Гур не ставив опору і вступив ся, але при найблизшій нагоді прилучив ся знову до походу трохи дальше по заду. Они ішли дорогою межи горбом Везета а кріпостию Антонія, попри став Вефтезду до овечої брами. Всюди було повно людий і всї були занятї релїґійним сьвятом. А що то була великодна ніч, то брама стояла отвором та й сторожа сьвяткувала. Поза брамою розходили ся дві дороги, одна трохи більше на північ, друга як до Вифтанії. Похід пустив ся до яру, котрим пливе потік Кідрон. По тамтім боцї потока було видко Оливну гору з єї темними кедрами та оливними деревами; пішли тепер яром і через міст, що був там в долинї. Гомін ніс ся від кроків переходячої товпи і чути було як стукають списами та палицями. Ще лиш кусень дороги — а відтак взялись на ліво до оливного саду, котрого камінні мури можна було, видїти з дороги. Бен Гур знав, що там не було більше нїчого, лиш кілька старих гилястих дерев оливних, трава, та й в скалї витесане корито, до котрого спускало ся вибиту оливу. Коли єму ще й з дива не могло зійти, чого то шукає таке товариство в такій порі на так самотнім місци, похід нараз станув. Чути було якісь сердиті голоси, всї один за другим стали дрожати і трясти ся та падали взад один на другого, лиш вояки держались добре на ногах.

Бен Гур в одній хвили відлучив ся від товпи і побіг наперед. Прийшов до якогось входу без воріт і станув там та чекав, що то буде.

В садї по тамтім боцї входу стояв якийсь чоловік в білій одежи і простоволосий — ростом високий, похилений трохи наперед, з руками, зложеними на грудех, довгим волосєм та зажуреним лицем, — образ покори і ожиданя.

То був Назаретянин!

Недалеко, таки зараз коло входу, були єго ученики, они були роздразнені, але він при сьвітлї смолоскипів стояв з великодушним спокоєм. На вид тої мирної постати пристанула товпа, — страх єї взяв, видивила ся — була готова на перший знак єго гніву втїкати. Бен Гур подивившись на него, глянув на товпу, а відтак на Юду; здогадав ся вже, що значить сей нічний напад. Там стояв зрадник — тут той, котрого він зрадив! — Узброєна товпа мала єго зловити.

Нїякий чоловік не може сказати, що він би зробив, коли-б прийшла хвиля дїланя. Та подія, до котрої Бен Гур лагодив ся кілька лїт, настала; чоловікови, котрого оборону він поставив собі за цїль свого житя, грозила смерть, а він — стояв і не робив нїчого! — Такі то противорічности криє в собі людска

ним принятєм, просити вис. Палату як найусерднїйше приняти сей артикул в теперішнїм єго укладї без зміни.

Становище Молодочехів.

Пос. Енґель: З ріжних сторін старано ся підсунути голосованю нашого клюбу фальшиві, хибні причини. Не уважаю також за відповідне перечити ся з членами власного клюбу і длятого обмежу ся лиш на коротку заяву.

Будемо голосувати за всїми внесенями ставленими в цїли поправки, а коли ті поправки будуть відкинені, то будемо голосувати за арт. 1. після внесеня комісиї. Звістно, що ми рішили ся голосувати також і в третім читаню за цїлим проєктом, припускаючи, що він підчас дебати не буде змінений на гірший. То наше голосоване не стоїть в нїякій суперечности з нашою проґрамою. Противно, маємо то переконанє, що ми нашим голосованєм вдоволяємо вповнї як нашій проґрамі, так і цїлій минувшости та нашому переконаню. Ми тут зовсїм не оглядаємо ся на справу якоїсь опозициї або не опозициї, на справу довіря або недовіря. Ми руководимо ся лиш річевими причинами, котрі містять ся в тім, що не можемо брати на себе одвічальности за то, щоби множеству нових виборцїв, числу 3,600.000 виборцїв, котрі не мають тепер права виборчого, не признати того права.

Мимо того погляду, що сей закон, коли буде ухвалений, не доведе до застої в розвою сеї справи, але противно, що дасть лиш причину, відносини, такі, які они тепер, змінити ще більше на лїпші. А щоби не було нїякого сумнїву, то заявляю зовсїм коротко і ясно, що наше голосоване не стоїть в нїякій звязи зі справою довіря для правительства.

По замкненю дебати промавляв ще пос. Левяковский, котрий назвав проєкт дивовижним. Бесїдник доказував, що власні батьки проєкту, бесїдники, що за ним промавляли, копали єго ногами, а правительство, рідна мати дитини, виректа ся єї. Бесїдник предкладав, щоби за основу до роздїлу мандатів в новій курії взяти число жителїв найменшою краю Форарльберґа — 116.000 — і число всїх мандатів установити на 200.

Яко справоздавець меншости промавляв пос. Романчук і висказав жаль, що президент мінїстрів станув на становищи: Так хочу, так приказую, нехай стоїть воля замість розуму. Наконець по промові справоздавця більшости, пос. Геца, наступило

Голосоване.

Президент звернув на то увагу, що треба більшости двох третин. Обчислено послів — було їх 236.

При голосованю одержало внесенє пос. Леваковского 29 голосів; внесенє пос. Романчука 38, внесенє Рутовского 89; внесенє пос. Штайнера 46; внесенє пос. Клюна 99; — отже всї внесеня відкинено.

Наступило голосоване над внесенєм комісиї. Всїх послів разом з президентом було 226; з тих голосувало за внесенєм 195, против него 30. Тим способом ухвалено зміну закона о репрезентациї державній.

Перегляд полїтичний.

На вчерашнїм засїданю вела ся дальша дебата над §. 9 проєкту виборчого, о часї перебуваня в якійсь громадї, даючім право голосу і над правом голосу челяди. Голосоване над сим параґрафом має відбути ся нинї.

Президент мінїстрів предложив проєкт закона о змінї ординациї виборчої до Ради державної в Галичинї з огляду на нові суди повітові в Отинї і Підволочисках.

В клюбі антисемітскім здавав др. Люеґер справу з своєї авдиенциї у Єго Вел. Цїсаря і з переведеного в сїй справі порозуміня з президентом мінїстрів. Кажуть, що Люеґер висказав ся з похвалою о становищи ґр. Баденї'ого, котрий в цїлій сїй справі мав на оцї упорядковане відносин віденьскої громади.

Італїяньскому парляментови предложено три зелені книги в справі африканьскій. З документів сих виходить, що ґен. Баратієрі подавав ся три рази до димісиї, бо парлямент не хотїв збільшити сил военних. Дальше показує ся, що Рас Манґаша просив королеву анґлїйску о поміч против Менелика а та відослала єго до Італїї. Бальдісера відослав листи Менеликови а той обіцяв ся пустити майора Сальзу на волю. Бальдісера дістав приказ держати Касалю аж до осени, але на случай небезпечности уступити ся звідтам.

Новинки.

Львів дня 30 цьвітня 1896.

— **Іменованя.** П. Мінїстер судівництва надав ад'юнктови повіт. суду в округї львівского висшого Суду краевого Каролеви Керберав-Керберови посаду ад'юнкта повіт. суду в Стрию, ад'юнктови пов. суду Йосифови Грабиньскому в Куликові посаду ад'юнкта пов. суду в округї львівского висшого Суду краевого без означеня місця урядованя — і іменував ад'юнктами судовими ад'юнктів суду повітового: Йосифа Фр. Завадского з Сокаля для Львова, Йоах. Томашевского з Делятина для Львова, Теоф. Ґелитовича зі Скалата для Станїславова, Маркиля Фединьского з Чорткова для Коломиї, Свят. Шанковского з Копичинец для Станїславова, Ант. Дренґевича з Підгаєць для Коломиї, Александра Йос. Позняка з Щирця для Сянока, Фр. Кар. Моора з Куликова для Золочева, Руд. Наймана з Бучача для Тернополя, Йосифа ґр. Калиновского з Бродів для Львова, Володим. Кшивницкого з Чешанова для Тернополя, Тад. Стшелецкого з Рогатина для Сянока. — Дальше іменовані ад'юнктами судів повітових авскультанти: Максимил. Копистяньский для Будзанова, Володим. Йос. Доніхт для Косова, Йосиф Зборовский для Журавна, Филемон Метеля для Снятина, Юрий Шемриковский для Войнилова, Едм. Ґалик для Краківця, Володисл. Дембский для Обертина, Орест Дембицкий для Любачева, Володим. Литиньский для Боринї, Іван Юліян Огоновский для Рогатина, Конст. Павликів для Сокаля, Єроним Вершховский для Бучача, Роман Дмоховский для Яворова, Каз. Стан. Гомме для Буска, Євг. Генр. Ансїэн для Радимна, Адольф Фельсай з Нехай для Копичинець, Стан. Новосельский для Грималова, Тад. Рибіцкий для округа висшого кр. Суду львівского, Мах. Мар. Фельштиньский для Підгаєць, др. Володисл. Цїхоцкий для Чешанова, Володим. Курилович для Мільницї, Фел. Оржельский для Скалата, Ярослав Лепкий для Дрогобича, Лев Навроцкий для Чорткова, Юл. Ґарлицкий для Підбужа, Володим. Жигадлович для Щирця, Едм. Меч. Сьверчиньский для Долини, др. Л. Дильский для Монастириск, М. Днїстряньский для Делятина, Максимил. Розенштайн для Луки, др. Володисл. Гошовский для Куликова,

---

натура! — Щоби правду сказати, то той великодушний спокій, з яким таємничий Назаретянин стояв супротив своїх ворогів, здержав єго, він думав собі: Може єму стане в пригодї в сїй небезпечности єго нераз доказана чудотворна сила. Він проповідував мир, любов і прощенє, чи буде того і тепер держати ся? Він був паном житя і смерти, чи ужиє своєї сили і буде боронити ся, та як? Стало би одного слова, одного знаку, одної гадки.

Якийсь голос спитав:

— Кого шукаєте?

— Ісуса з Назарету!

— То я ним!

Слова ті були висказані звичайним голосом без роздразненя, але товпа почувши їх, подалась взад, декто таки упав на землю. Може би були дали єму спокій, коли-б в сїй хвили Юда не приступив був до него.

— Здоров будь, учителю!

І він поцїлував єго.

А Назаретянин сказав до него лагідно:

— Юдо, поцїлунком зраджуєш сина чоловічого? — Чого сє ти прийшов?

Не діставши на то нїякої відповіди, звернув ся він знов до товпи і ще раз єї спитав:

— Кого шукаєте?

— Ісуса з Назарету!

— Я-ж вам сказав, що то я; коли-ж мене шукаєте, то пустїть тамтих.

Они пустились до него, а кількох з єго учеників, ті, за котрими він упімнув ся, здогадуючись, що товпа хоче робити, приступили близше. Один з них в бійцї відтяв ухо слузї архієрея, але вже не міг уратувати учителя.

А Бен Гур все ще не брав ся до дїла.

Але Назаретянин, підчас коли они зносили посторонки, щоби єго звязати і відвести показав своє найбільше дїло любови, — не найбільше що-до самого предмету але найбільше під взглядом оказуваня любови свому ворогови. Він сказав: Дайте спокій, не важте ся! І дотулив ся уха зраненого та вилїчив єго. Се дїло счудовало приятелїв і ворогів — як длятого, що він має силу щось такого зробити, так і длятого, що зробив то серед таких обставин.

— Він певно не допустить до того, щоби они єго звязали — подумав собі Бен Гур.

— „Вложи свій меч в похву! Хиба-ж менї не випити тої чаші, яку подав менї мій отець?“ — Від свого ревного ученика звернув ся Назаретянин до своїх посїпаків: „Ви вийшли як до якого убийника з мечами і костурами мене ловити; я був що дня у вас в сьвятинї і учив, а ви мене не зловили, але мусїло ся сповнити, як стоїть написано“.

Товпа набрала відваги і обступила єго. Коли Бен Гур оглянув ся за учениками, вже їх не було, не видко було анї одного. Назаретянина звязали — того, що одним подувом своїх уст міг би був знищити своїх ворогів!

— Яку-ж чашу — думав собі Бен Гур — дав єму єго отець випити? Та хто той єго отець? Тайна над тайнами. Та й не одна, нї, богато їх!

Товпа — з войском попереду пустилась назад до міста. Бен Гур зажурив ся, був сам собою невдоволений, постановив поспитати ся Назаретянина. Він то знав, що той єсть там, де смолоскипів найгустїйше. Скинувши з себе свою довгу, верхну одежину і хусту з голови, поклав їх на низький мур від саду, побіг за походом і сьміло прилучив ся до него. Єму удало ся приступити з боку до того, що вів увязненого на посторонку. Назаретянин ішов поволи зі спущеною головою і зі звязаними взад руками, волоссє спадало єму на лице, ішов ще більше похилений, як звичайно і здавало ся, як коли-б не знав нїчого, що дїє ся доокола него. Перед ним ішли сьвященики і старшина, розмавляючи з собою та оглядаючись від часу до часу на увязненого. Коли доходили до моста, набрав Бен Гур відваги і вихопив слузї, що вів Назаретянина, посторонок з руки і станув коло увязненого:

— Учителю, учителю — відозвав ся він живо — чи чуєш, учителю? Відозви ся словом, лиш одним словом! Скажи менї —

Тут єму перебили, він зачув, як єго сердите хтось спитав: Ти що за один? — і той чоловік, котрому він вирвав посторонок з руки, витягнув за ним руку. Бен Гур не дав ся відстрашити. — Чи ти ідеш добровільно, учителю? — спитав він. — Не дістав нїякої відповіди. — Учителю! — говорив він настійчиво дальше — я твій приятель, колиприйду тобі в поміч — чи приймеш єї? — Назаретянин анї не споглянув, анї не дав нїякого знаку. Посїпаки кинулись на Бен Гура. — То один з них, ловіть єго, убийте! — закричали они.

Бен Гур сїпнув ся з цїлої сили і вирвав ся їм з рук, та розбив колесо, яким єго були обступили. Якийсь вояк вхопив єго за одїж і она лишила ся єму в руках а він утїк від них голий та щасливо забіг в темне місце яру.

Вернув відтак по свою верхну одїж і хусту з голови до муру коло саду і пішов до господи, сїв на коня та поїхав до своїх з тим постановленєм навідатись завтра до Назаретянина; він не знав, що того ще сеї ночи ставили перед Анну, щоби той взяв з него протокол.

З важким серцем лягав він сеї ночи на спочинок, сон єго не брав ся. Аж тепер стало єму ясно, що єго жидівске царство, о котрім думав, передумував, було на дїлї лиш мрією. Настала пора зміни в єго житю.

Володим. ґр. Русоцкий для Бродів, Каз. Петровский для Чешанова, Кар. Людв. Ляйбшанґ для Кут, Тад. Ів. Дияковский для Будзанова, Павло Войтасевич для Радехова, Йос. Вікт. Віљьом для Обертина, Берль Як. Горовіц для Збаража, Варт. Мадейский для Тисьмениці і Чеслав Кшишковский для Тлустого.

— **Перенесеня.** П. Міністер судівництва перенїс ад'юнктів суду повітового: Рудольфа Вальтенберґера зі Снятина до Товмача, Іґн. Кубого з Городка до Сокаля, Конст. Мироновича з Монастириск до Дрогобича, Маєра Адольфа з Снятина до Ярослава, Кар. Цулявфа з Журавна до Печенїжина, Йосифа Франца Кунцого до Мостиск, Петра Жуковского з Войнилова до Снятина, Ант. Косиньского з Підбужа до Снятина, Івана Габрусевича з Боринї до Козови, Володисл. Фрайнда з Обертина до Косова, Адама Юл. Шнайдера з Любачева до Городка, Тадея Фр. Закшевского з Мільниці до Зборова, Івана Фединкевича з Луки до Судової Вишнї, Мечисл. Вишневского з Косова до Ходорова, Тадея Жигм. Лісса з Кут до Белза, Ришарда Гессого з Будзанова до Мостиск, дра Мих. Конющецкого з Тлустого до Добромиля і Льва Саса Бережницкого з Грималова до Бурштина.

— **На авдиєнциї** у Є. Вел. Цїсаря були в понедїлок пос. ґр. Мечислав Борковский і ґр. Адам Голуховский. Є. Вел. Цїсар приняв їх дуже ласкаво.

— **Ц. к. краєва рада шкільна** ухвалила на засїданю з дня 27 цьвітня с. р.: 1) Затвердити іменоване о. декана Фел. Сьверчиньского на духовного члена ц. к. окружної ради шкільної в Ярославі; 2) затвердити вибір дра Як. Шенкера на представителя мойсеєвої релиґії до ц. к. окружної ради шкільної в Перемишлянах і вибір Юр. Михаловского управителя народної школи в Мизуни на представителя учительства до ц. к. окружної ради шк. в Долинї; 3) іменувати учителями народних шкіл. Соф. Лясевичівну в Чанижи, Войт. Купця в Витківцях, Петра Клюза в Вілобоках, Фел. Пихурского управителем 5-кл. школи в Борщеві, Стеф. Поперівну управителькою 5-кл. школи женьскої в Золочеві, Ізид. Тарнавского учителем в Коросенку; 4) іменувати Фр. Антоша суплентом при реальній школї в Станіславові; 5) затвердити в учительстві о. Ів. Савчина катихита при рускій ґімназиї в Перемишли; 6) приймити до відомости справозданя ц. к. краєвих інспекторів з люстраций: ґімназий в Коломиї, семинариї учительскої в Тернополи, народних шкіл в округах: городецкім, тернопільскім, брідскім, горлицкім і сяніцкім.

— **Ц. к. уряд почтовий в Грибовій,** повіта камянецкого, зносить ся часово з днем 30 цьвітня. З тої причини придїлено місцевости Грабову і Яблонївку до округа доручень ц. к. уряду почтового в Буску.

— **Є. Е. Маршалок краєвий ґр. Стан. Баденї** виїхав передвчера зі Львова до Кракова на три днї.

— **В справі їзди на виставу будапештеньску,** уряджену задля сьвяткованя тисячилїтя Угорщини оголошує ц. к. Дирекция зелїзниць державних: По поводу згаданої вистави в Будапештї заводить ся на час від 25 цьвітня до 31 жовтня 1896 осібна тарифа, зшиток II. для безпосередного руху особового там і назад поміж австрийскими і босаньско-герцоґ. стацийми а Будапештом містича в собі знижені цїни їзди. Ті знижені білети будуть продавати ся в тутешнім окрузї дирекцийнім на слїдуючих стациях: Броди, Львів, Підволочиска і Тернопіль через Лавочне а в Перемишли через Лупків. — Примірники сего зшитка тарифового можна дістати в дотичних зарядях зелїзниці, а взглядно в стациях по цїнї 30 кр. від примірника.

— **Крадїж.** Минувшої ночи закрав ся невислїджений злочинець до каси друкарского товариства Ognisko у Львові і обікрав єї. Добраним ключем отворив двері, відтак розбив шафу, а в нїй дві скринки зелїзні і забрав звиж 300 зр. готівкою. Злодїй лишив на місци сверлик і зломану сталеву пилку анґлійску, а слїди крови вказують, що мусів покалїчити ся.

— **Хінець у Львові.** Гсу-Тінґ-Чун, родовитий Хінець, член хіньскої амбасади в Берлинї і др. Кароль Краєр, Німець, секретар хіньскої амбасади у Відни, Берлинї і Петербурзї приїхали передвчера в переїздї до Будапешту на виставу до Львова і заїхали до готелю „Імперияль". Гсу-Тінґ-Чун, молодий, може 25-лїтний чоловік, був одїтий в народний хіньский одяг, а з голови єго звисала конечна у Хінця, довжезна, бо аж по кістки сягаюча коса. В готелевій книзї записали ся оба подорожні: Хінець то хіньски намалював аж три стовпці дивовижних значків, а Краєр підписав ся по нїмецки і по хіньски. Пополудни, користаючи з вільного часу, перейшли ся хіньскі гості по місті і очевидно хіньский одяг Гсу-Тінґ-Чун-а викликував всюди збіговище цїкавих. Вчера рано від'їхали оба гості зелїзницею на Стрий до Будапешту.

— **Жертва забобону.** Черновецка „Буковина" пише: В Каменї, селї черновецкого повіту, слабувала молода жінка Мария Костачук. Їй пухли ноги неустанно. Бідна терпіла страшні болї, але замісць удати ся по лїкарску поміч, слухала сїльских бабів, котрі удають, що можуть легко лїчити від всїх хороб. Лїчили они своїми лїками, але нїчого не помогли — ноги пухли дальше. Тодї покликала ще одну стару 90-лїтну бабу, аби та ратувала. І от она порадила: щоби чоловік прибрав острий ніж і о півночи перетяв рану; коли певна скількість крови витече, тодї рана загоїть ся і все буде добре. Послухав чоловік Мариї, Олекса Костачук, тої ради і коли єго жінка сильно спала, перетяв їй рану. Кров почала ся страшно льляти, а за годину жінка вмерла, бо утратила богато крови. Неосторожного чоловіка арештовано, а жінка стала ся жертвою забобону. — Се не перший раз лучає ся, що темні люди стають жертвами забобону. Помимо наук і відраджувань темний нарід все ще лїчить ся у нерозумних бабів, а потім гірко кає ся свого нерозуму, коли вже за пізно.

— **Померли:** Олена Ковшевичева, вдова по пароху в Ременові, дня 24 с. м. в 79-ім роцї житя; Юліян Познаньский, секретар ц. к. Намістництва і управитель староства в Грибові, передвчера, по кількамісячній недузї, у Львові, в 48 роцї житя.

Торг збіжевий.

Львів дня 29 цьвітня: Пшениця 7·40 до 7·60 зр.; жито 6·— до 6·50; ячмінь броварний 5·50 до 5·75; ячмінь пашний 4·50 до 4·75; овес 5·60 до 6·—; ріпак 8·75 до 9·25; горох 5·— до 8·—; вика 4·75 до 5·—; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·25 до 4·50; гречка 7·— до 7·50; конюшина червона галицка 25·— до 35·—; шведска 30 до 35·—; біла 35·— до 50·—; тимотка —·— до —·—; ганиж —·— до —·—; кукуруза стара —·— до —·—; нова 5·— до 5·50; хміль —·— до —·—

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 30 цьвітня. З причини недуги Найд. Архікн. Кароля Людвика буде заступати Є. Вел. Цїсаря на коронациї царя Найд. Архікн. Людвик Віктор.

Париж 30 цьвітня. Новий кабінет вже зложений. Мелїн обняв президию і рільництво; Барту — справи внутрішні; війну ґен. Більйо; Кошері — фінанси, а Ганното — справи заграничні.

Санзибар 30 цьвітня. Розійшлась чутка, що Анґлїйцї потерпіли великі страти над озером Вікторія-Ніянза коло Уґанди.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Глава сорок перша.

На другий день рано около другої години їхало з поспіхом якихсь двох людий до Бен Гурового намету над Кідроном, злїзли з коний і стали допитувати ся за ним. Він ще лежав, але казав їх впустити.

— Мир вам, братя! — сказав він, коли они увійшли, бо то були два сотники з єго галилейских леґій. — Сїдайте собі!

— Годї! — відозвав ся на то старший коротко. — Сїдати і спочивати значило би дати Назаретянинови згинути; вставай, сину Юди, та іди з нами! Єго засудили, вже і хрест готовий.

Він лиш видивив ся на них. — Хрест!? — тілько і всего міг в сїй хвили сказати.

— Ще вчера зловили єго і засудили, а досьвіта ставили єго перед Пілатом. Він їх двічи відправляв і казав, що уважає єго невинним, наконець обмив собі руки і сказав: „Я не винен крови сего праведного". А они відповіли —

— Хто відповів?

— Они, сьвященики і нарід: „Єго кров нехай спаде на нас і на наші дїти!

— Сьвятий отче Аврааме! — крикнув Бен Гур в найбільшім зворушеню; — Римлянин може бути лагіднїйшим супротив Ізраілитянина, як єго одноплеменники! А коли-б він — так, коли-б він був сином божим — то що змиє коли вину крови з їх дїтий? — Тепер вже мусить до того прийти, тепер пора до борби!

Він плеснув в долоні.

— Конї, живо! — сказав він до арабского слуги, котрий на той знак з'явив ся. — Нехай Амра дасть менї иншу одїж; принеси менї мій меч! — Пора, мої приятелї, умирати за нарід ізраільский, заждіть на дворі, аж я вийду!

Він з'їв кусник хлїба, напив ся трохи вина і вибрав ся зараз в дорогу.

— Куди-ж нам насамперед їхати? — спитав один з тих мужів.

— Збирати леґії.

— Ой, горе! — сказав на то той муж.

— Чому-ж, ой горе?

— Велителю — відповів той з соромом — ми одні, що остались тобі вірними, всї инші перейшли на сторону сьвящеників.

Бен Гур зі страхом глянув на них, а відтак почув в дусї знову слова: Хиба-ж менї не випити тої чаші, яку менї подав мій отець?" — Сказав сам до себе: „Смерть єго годї відвернути, він ішов на ню від самого початку свого послания; коли він на ню годить ся, коли добровільно іде на ню, коли єї постановила висша, божа воля, то що тут хтось зможе щось вдїяти?" — Він побачив нестїйність дїла, до якого брав ся, до котрого збирав Галилейців; годї було єго виконати, коли они повтїкали, але — чи то не впадало в очи, що они як-раз нинї єго покинули? — Може то єго пляни, єго труди, єго жертва в грошах були лиш опором против волї божої. Страх єго взяв, сїпнув поводами і сказав лиш: Спішім, братя! — На Голгофту!

Они стрітили розворушену товпу, котра так само як і они спішила на полудне. Здавало ся, що порушилась цїла околиця міста. Розвідавши, що можуть стрітити похід з засудженим коло Іродових башт, пігнали туди. В долинї понизше ставу Єзекії зробилась глота так велика, що они були змушені злїзти з коний. Станули собі за углом якоїсь хати і там чекали.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.